

Allereerst dan de zoojuist genoemde *Kisling*, deze geheel verfranschte Pool, die in 1910 zich te Parijs vestigde met een vermogen van twintig francs in den zak, maar in den loop der jaren een aanzienlijke reputatie verwierf. *Kisling* kan ik niet zoo onvoorwaardelijk bewonderen als menige buitenlandsche criticus het deed — alhoewel een ongemeen knap en levend schilder, gaf hij naar mijn inzien zelden blijken van groote diepte of originaliteit. Zijn sterk, beheerscht en glanzend coloriet is meer malen acide en mist dan de tempering van een innerlijken gloed. Ook lijkt hij vaak meer brutaal dan wezenlijk overtuigd; de diepere grond van deze kunst is weifelend, is misschien af en toe zelfs omzichtig-berekenend ondanks een schijn van spontane uitbundigheid. Het zuiverst van inhoud is *Kisling* in die eenvoudige uitbeeldingen van sjofele kinderen, waarin zijn scepsis zich tot een roerend mededoogen verdiepte. Overigens valt vooral in vakkundig opzicht zijn harmonische groepeerings, bouw en ordonnantie te loven, bijv. in veel Zuidelijke landschappen die eenigermate aan *Derain* herinneren.

André Favy is een beperkter talent, hetgeen reeds merkbaar is in de éenzijdiger keuze van onderwerp — zeker althans dankt hij zijn bekendheid uitsluitend aan de weleens te vleezige, ja bloederige naakten, waarvan een zeer onaangenaam specimen in het Luxembourg hangt. In gelukkiger uitingen daarentegen draagt deze fiksche en sappige, onomwonden sensueele peintuur alle kenteekenen van een onmiskenbare echtheid en bewogenheid. Voordracht en verfbehandeling zijn daarbij vaak meesterlijk. — Hiermede in vergelijk zijn de naakten van *Kvapil* lyrischer en maatvoller, verfijnder van coloriet maar ook neigend meer naar een plaatjesachtige fraaiheid. In veel mooie stillevens is *Kvapil* talentvol, weinig problematisch en van een fijnzinnige beschaafdheid, meer zinnelijk en natuurlijk dan psychisch geaccentueerd. Het meest bevredigend zijn wellicht de rustige statieuze landschappen, waarin invloeden van *Corot* en de *Segonzac* aanwijsbaar zijn. Het geheele oeuvre van *Kvapil* laat overigens geen diepen indruk achter; het is uitermate aangenaam, innemend en verdienstelijk, maar men zou veel dezer verdiensten prijs geven om der wille van een heftiger onverholen levenskreet achter dit wellevendig discours.

Osterlind werd reeds eerder terloops besproken, van *Alix*, *Ortiz de Sarate* en *Henry de Waroquier* zag ik te weinig om een duidelijk beeld hunner prestaties te vormen. Van den onbezielden *Pruna* en den abstracten *Beaudin* zag ik daarentegen meer dan mij lief was. Belangrijker natuurlijk is *Maurice Asselin*, al is 't mij niet duidelijk waaraan deze charmeur (in beteren en slechteren zin) zijn grooten roem dankt. In vroegere uitingen bezat *Asselin* een opene teederheid, die niet te loochenen was — veel later werk daarentegen